

почервенѣлъ отъ червени фесове. Скоро тя ни приближи и вече чувахме командата на нейнитѣ началници. Досега потерята стреляше безъ редъ, а сега войниците стреляха дружно, по залпове.

Следъ като гръмнаха 2—3 пжти, войниците спрѣха да гърмятъ. Тѣ натъкнаха на пушкитѣ си щиковеѣ и се втурнаха да ни нападнатъ съ пристѣпъ. Ние ги отблъскахме споредъ силитѣ си. Въ едно отъ тѣзи нападения пострадаха две отъ нашитѣ момчета. Караджата ги бѣше поставилъ въ единъ храсталакъ да пазятъ. Когато турцитѣ нападнаха, тѣ не могли да отстѣпятъ и останаха обградени отъ неприятели. Караджата се хвърли върху турцитѣ да ги спасява. Но турцитѣ го раниха въ лѣвия кракъ и той едва се добра до позицията раненъ.

Ето пъкъ сега единъ турски началникъ съ 15—20 души войници навлѣзе въ нашата позиция. Караджата, макаръ и раненъ, не можа да се удържи, втурна се съ нѣколко наши четници и имъ прегради пжтя. Почна се сѣчь. Турцитѣ бѣха изсѣчени до единъ. Самъ началникътъ имъ падна въ наши ржце. Като се видѣ въ неприятелски ржце, уплашениятъ турчинъ почна да се моли да не го убиваме, като си подаваше кесията и часовника за откупъ. Но молбата му не се уважи.

Боятъ продължи непрекъснато чакъ до залѣзване на слънцето. Макаръ и страшно изморени и оредѣли, ние все още се държехме. Въ тази битка се ранихъ и азъ въ рамото.

Най-последъ мръкна. Боятъ престана. Пушкитѣ млъкнаха и отъ дветѣ страни. Кой гдето си бѣше на позицията, тамъ си остана и не мръдна, капналъ отъ умора.

Следъ половинъ часъ почивка, войводитѣ дадоха заповѣдь да се приготвимъ за пжтъ.

Хаджията провѣри момчетата. И що да видимъ! Отъ 124 души, едва бѣхме останали всичко 68! Другитѣ — избити въ тритѣ сражения, ранени, спотаили се по кошаритѣ, изгубени изъ горитѣ въ нощнитѣ скитания.

Презъ тритѣ дни надъ насъ се бѣха струпали всички злини. Само нощта бѣше въ наша полза, само тя бѣше наша зашитница. И тази вечеръ тя ни се усмихна. Небето бѣше ясно, осѣяно съ звезди. Въ нощната мрачина ние се влачехме изъ гората безъ пжтъ и безъ посока.

Бѣхме още въ гората, когато чухме да изсвири турска войнишка трѣба. За какво свирѣше, не можахме да узнаемъ. Въ всѣки случай, ние бързахме да отстѣпимъ.

Караджата, колкото и да се силѣше да не остава назадъ, започна да се чувствува отслабналъ вече. Не бѣше лека работа: три рани зѣха въ неговото тѣло, отъ три рани течеше кръвъ!

Изъ пжтя стигнахме до една рѣкичка, която бѣше за насъ Божя благодать. Ние си измихме загорѣлитѣ лица, напихме се и си отпочинахме.

Д. Чолаковъ